

SAYI:37 | AYLIK EDEBİYAT KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ | EYLÜL 2023

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

EĞİTİM

BAŞLARKEN

Sonbahar geldiğinde, sadece mevsim değişikliğinin değil aynı zamanda yoğun bir eğitim sürecine gireceğimizin de habercisi oluyor. Peki, eğitim sadece okulda mı gerçekleşir? Buna cevap verebilmek için kelime anlamını bilmemiz gerekiyor. TDK'nin sözlüğüne baktığımızda karşımıza şöyle bir bilgi çıkıyor: "Çocukların ve gençlerin toplum yaşayışında yerlerini almaları için gerekli bilgi, beceri ve anlayışları elde etmelerine, kişiliklerini geliştirmelerine okul içinde veya dışında, doğrudan veya dolaylı yardım etme; terbiye."

Bu cümleden sonra önemli bir soru akıllara düşebilir: "Eğitim, çocuk ve gençler için midir?" Bana soracak olursanız kesinlikle "Hayır," derim. Anne karnında hayata tutunan bir bebeği düşünelim. Algıladığı seslerle öğrenme yolculuğu başlamıyor mu? Dünya ismini verdiğimiz uçsuz bucaksız büyüklükteki okula gözlerini açtığında, o da tıpkı biz gibi eğitimine devam etmiyor mu? Bundan sebep belki de "Eğitim ailede başlar," sözünü sıkça kullanmıyor muyuz? Akademik eğitimden bahsedeceksek, işte o zaman TDK'nin verdiği anlam karşılık buluyor. Aslında beşikten mezara, yaşadığı her an eğitilen insan değil midir? Bakmasını, görmesini, öğrenmesini bilene her yer okul olmaz mı?..

Hayatımızda önemli bir yere sahip bu kelime, hazır eğitim-öğretim dönemi başlamışken dosya konumuz olsun istedik. Günün anlam ve önemine binaen, eğitimci yazar Kuddusi Demir Beyefendi ile de bir söyleşi yaptık. İstifadeli olması duasıyla okurlarımıza sunuyoruz. Gelecek sayıda, sağlıklı buluşabilmek dileğiyle...

Hanife Artar Yalçın

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Hanife Artar Yalçın

Mehmet Reşat Aslan

Ezgi Ateş Toprak

Serpil Özlem Uçar

MİSAFİR YAZARLAR

Cemile Özütemiz

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Küpeşte'nin kelime anlamı: Gemide güverte hizasında ıskarmoz bağlarına tutturulan dikmelerin dış yüzlerine kaplanan kaplamaların oluşturduğu siper, borda kaplamalarının en üstü, güverteden yukarı kalan bölüm; korkuluk, parapet

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARIN DERGİSİ KÜPEŞTE 3 YAŞINDA...

TALİM MAKAMINA YOLCULUK

ESMA BEYZA GÜLEÇ

Dervişlik, üzerine yağın gamı kederi alıp sînede feraha çevirmektir. Bunun usûlünü öğrenip öğretmekle geçer dünya yolculukları. Bizim dervişler Zu ve Ze, her yolculuğa bu hevesle başlardı. Lakin Ze, hastaydı nicedir. Ne bir ateş ne bir ağrı yoktu vücudunda. Zihnindeydi derdi, izni olmadan dolaşın bulduğu en küçük bilgi kırıntısını oburca kapıp sürekli büyüyen ve hızlanan bir şey vardı. Hasta etmişti onu. Bu isimsiz hastalık biraz daha devam ederse ruhuna iyice nüfuz edecek, Ze'nin bunca yıldır şekil verdiği benliğinde bir şeyler kontrolden çıkacaktı. Dünyadaki zamanın hızına uymayan, laf dinlemez ele avuca sığmaz bu şeyi bir an önce âit olduğu yere götürüp bırakmaları gerekti. Zu ve Ze'nin insanın aklına meçhul, ruhuna tanıdık yerlerden geriye giderek o ilk başlangıç diyarına ulaşma yolculuğu böyle başladı. Hastalıktan bîtap düşmüş dervişimiz Ze ve onu yalnız bırakmayan yoldaşı Zu; gecenin gündüze, gündüzün de geceye karıştığı bir vakitte başladılar yürümeye. Önce herkese tanıdık gelen yerleri; sestem, hareketten örülmüş şehirleri, kasabaları, köyleri arkalarında bıraktılar. Sonra sessizliği kuşanmış harabe şehirlerin, kasabaların köylerin kalıntılarından geçtiler. "Yolu bulacağına eminsin değil mi?" dedi Zu, zihnindeki kontrol edilmez şeyle uğraştığı yüzünden belli olan Ze'ye. "Bulabilirim, aklımın en derinlerine işledim haritayı, henüz oraya kadar ilerleyemedi. O hızlıysa ben de tedbirliyim. Onu yerine göndermek için lazım olan bilgiye ulaşım değiştiremeyecek. Beni yenemeyecek. İlk kapıya varmamıza az kaldı." Konuşurken sesinin titrediğini, dişlerinin gıcırdadığını fark etmiyordu Ze. "İnşallah," dedi Zu. Sakin kalırsa arkadaşına faydası olacaktı. Bir süre sonra Ze, beklenenini söyledi. "Gözlerim iyi seçemez oldu Dervişcan. O şey ne görmek isterse gözümde o canlanıyor. Hafızamın her yerinde dolaşıyor. Bir an çocukluğumu gözümün önüne seriyor, ardından beni alıp çoktan unuttuğum hayallerimin deryasına bırakıyor. Sonra oradan çıkarıp en zorlu maceranın ortasına atıyor. Hangisi gerçek, hangisi onun eseri ayırt edemez haldeyim. Sadece seninle konuşmak tutuyor beni gerçekliğimde."

Zu güç veren sesiyle "Az daha sabır," dedi arkadaşına. "Hepsi geçecek Allah'ın izniyle. İnsana âit hiçbir emarenin olmadığı topraklara geldik." Zu etrafına bakınıp anlatmaya başladı: "Öyle güzel bir toprak ki hem tertemiz hem de ne eksen onu gümrahlaştıracak bereketi var, yağmur sonrasındaki o kokuyu bilirsin tıpkı öyle güzel bir rayihası da var."

“Tamam,” dedi Ze. Biraz rahatlamıştı. “Yaratılış mayamızın ilk safhasına geldik demek, devam edelim yolumuza.” Güçlerini konuşmaya harcamadan, sessiz yürüyüşlerini sürdürdü dervişler.

Ayaklarının altındaki toprağın yapışkan bir hal aldığını anladıklarında “İkinci kapıya geldik mi dersin kardeş?” dedi Ze.

“Yine tertemiz saf bir topraktayız ama her bir zerresi suyla birbirine öyle nüfuz etmiş ki sanki yeni bir madde olmaya başlamış. Halbuki bildiğimiz toprak ve su.”

“Tamam doğru yoldayız, devam edelim.”

“Şimdi,” dedi Zu, “Üçüncü kapıdan geçmekteyiz sanki. Daha önce geçtiğimiz topraklardan süzölmüş bir özle kaplı buralar. Özlü bir çamurdan geçiyoruz.”

“Tamam çok yaklaştık, devam edelim yolumuza.” Dizlerinde derman kalmayan Ze’ye bir gayret daha geldi. Yürüdüler yürüdüler... Ne kadar gittiklerini bilemedikleri bir yerde, nereye gittiklerini bilerek yürüyorlardı.

“Kokuyu duyuyor musun Dervişcan? Bir kapı daha geçtik demek bu.”

“Bu kokuyu duymamak mümkün mü kardeş, bir önceki süzölmüş özden eser kalmadı. Burada uzun süre beklemiş, beklemekten değişime uğramış, kararmış kokuşmuş çamur var. Şekil almaya hazır bir malzemeye dönüşmüş.”

“Acele edelim bir sonraki kapı zihnimde kaybolmadan yetişelim.” Arkadaşının yardımıyla hızlandı Ze. Derken ateşte pişirilmiş toprak nesnelere gibi kupkuru ve birbirine çarptıkça ses çıkaran ama kolay kolay kırılmayacak kurumuş bir toprağa ulaştılar.

“Burada biraz beklememiz gerek sesleri duyana kadar.”

“Bekleriz beklemesine de sen ne haldesin?” diye sordu derviş dostuna.

“Dayanırım inşallah az kaldı onu yerine bırakmaya.”

Işığın olmadığı bir yerdeydi iki derviş ama karanlık değildi. Bedenleriyle aynı mayadan olan çeşit çeşit toprağı geçerek buraya kadar gelmişlerdi lakin şimdiye dek boşlukta yürümüş gibiydiler. İki derviş varlık alemiyle hiçlik aleminin kesiştiği yerde beklemeye başladılar. Hangi yöne gideceklerini bulmak için yardıma ihtiyaçları vardı. Ze’nin zihnindeki şey yaklaştıkları bu noktada öyle hızlanmıştı ki tüm bildikleri bir toz bulutuna dönmüş helezonlar çizerek dönmekteydi aklında. Uzaklardan bir ses duyuldu, bilmedikleri bir dildeydi. Dervişler manasını kavradılar anlatılanların. “Bir zamanlar,” diyordu ses, “Yer ile gök birdi. Yorgun tanrılar vardı. Onların gözyaşlarını toprakla karıştıran Tanrı Enki; kilden insanı şekillendirdi ve onları tanrılara hizmetkâr yaptı.”

“Bu Sümer zigguratlarından gelen ses. Hizmete muhtaç tanrılara mı inanmışlar, güvenmişler? Ah ne yazık...” Zu’nun sözleri üzerine, ses silinip gitti. Sonra başka bir ses yankılandı kulaklarında.

“Başlangıçta sadece su vardı. Tatlı su ve tuzlu su. Sonra tanrı Marduk, onların da yaratıcısı olan Tiamat’a savaş açtı. Ve onu öldürüp kanını toprağa akıttı. Kan ve bir avuç toprağın karışımından insanı yarattı. İnsanın görevi, sadece tanrılara hizmet etmektir ama insan bunu unuttu!” Babil bahçelerinde esir kalmış sesler... İnsanoğlunun nasıl yaratıldığını en doğru anlatan sesi bulana kadar beklemeliyiz.” Dervişler bu sese de kulak vermeyince duyulmaz oldu ses. Başka bir ses yankılandı “Dünya yaratılmadan önce sadece uçsuz bucaksız su vardı ve bir de tanrı Ülgen. Tanrı yalnızlıktan sıkıldı ve insanı yarattı.”

“İnsan ne tuhaf! Yaratıcısının kendine benzediğine inanmak istemiş, Altay dağlarından gelen bu ses de değil bizim aradığımız,” dedi Ze.

“O, hanginizin amelinin daha güzel olacağı konusunda sizi imtihan için, henüz Arş’ı su üstünde iken gökleri ve yeri altı gün içinde yaratandır.”¹ Zu ve Ze bu sözleri duyar duymaz gözlerine fer, yüzlerine can geldi. Çöküp kaldıkları yerden fırlayıp kalktılar. Uzun zamandır beklenen, en sevdiklerine kavuşmuş gibi neşeye doldular. Akışkan kumların duvar gibi yükseldiği bir kapı peydah oldu karşılarında. İlk insandan bugüne kadar yaratılışın hikayesi gözlerinin önünde kısa bir anda aktı geçti. Ze’nin zihnindeki şey, âit olduğu akışkan hızlı zamana doğru yönelip içinde kayboldu.

Ze bozulduğunu belli etti. “Şuna baksana yahu! Yıllardır zihnimde taşıdım benden beslendi hayatta kaldı. Şimdi bir veda etmeden ayrıldı gitti.” Ze gülümsedi “Şimdiden özledin galiba, geri çağır istersen.”

“Aman aman istemem! İnsan demek ki kendine eziyet veren şeye de zamanla alışıyor, yokluğunda eksikliğini hissediyor. Yerine bıraktığı rahatlığa daha çabuk alışırım emin ol. Şimdi bir daha dünya gözüyle göremeyeceğimiz şu ânın keyfine varalım,” deyip tekrar akışkan zamanın içinde ardı ardına gelen medeniyetlerin geçişini izlemeye devam ettiler.

1)Hûd sûresi 7. ayet

Kaynak: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/marifetname/issue/70363/1064044>

GÜNEŞİ YAKALAMAK

HANİFE ARTAR YALÇIN

Bilgisayar ekranının başında merak ve heyecanla bekliyordu. İşte o gün gelmişti, öğretmen atamaları dakikalar sonra açıklanacaktı. Elleri titreyerek kimlik numarasını yazdı. İlk denemede sonuç alamadı. Yoğunluk vardı tabii, bir daha denedi. Açılan sayfada atandığı okulu bulması hiç zor olmadı. Bu anın tadına varmak için acele etmiyordu. Belki de kaderinin dönüm noktası olacak, ilk öğretmenlik deneyimi yaşayacağı okulun adını tane tane okudu: "Köprülü Hamdi Bey İlkokulu". Sevinçle yerinden fırlayınca kolu fincana takıldı. Kahvenin tamamı halının çiçeğiyle buluştu. İçi içine sığmıyordu, kalbi yerinden çıkmasını diye eliyle bastırdı. Sakinleşme umuduyla bir bardak su içti, birkaç kez derin nefes alıp verdi. Ortalığı toplayıp, odasına yöneldi. Uyusa iyi olacaktı. Yatağa uzandı, hayallerine sarılıp kısa süre sonra uykuya daldı.

Sabah uyandığında, atandığı okulun ismini gördüğünde beliren gülümseme hâlâ yüzündeydi. Çok kismetli olduğunu düşünüyordu. Bu kadar güzel bir şehre atanacağını hiç beklemiyordu. Yapılacak çok iş vardı. Önce yaşayacağı yeni yuvasını bulup sonra diğer işleri halledecekti. İnternette uzun araştırmalar neticesinde Kilitbahir'de istediği gibi, fiyatı uygun, kiralık ev buldu. Ev sahibiyle telefonda detayları görüşüp bir miktar kaporayı hesabına yollayınca ev işi netlik kazanmıştı. Özel eşyalarıyla gitmesi yeterli olacaktı. Bu işi hallettiğine göre gerisi kolaydı. Erkenden gidip okulunu, evini, yaşayacağı şehri görmek istiyordu. Bavulunu hazırlamaya başladı. Kitapları için de ayrı bir bavul ayarladı. Geride kalan eşyaları ev arkadaşına bırakacaktı. Anne babası da çok sevinmişlerdi. Telefonda anacığı ağlamaklı, "Biz de ara sıra gelir kalırız yanında," demişti. İki gün sonrasına biletini ayırttı, artık gidiyordu.

Otobüse binerken umudunu da yanına aldı. Muavine vermedi bavullarıyla birlikte bagaja koyması için. Altı saatlik yolculuktan sonra otobüs Eceabat'a ulaşmıştı. Mis gibi deniz havasını ciğerlerine doldurdu. Bavullarını teslim alırken ev sahibini aradı gözleri, karşılamaya geleceğini söylemişti son konuşmasında. Karşı caddeden koşa koşa gelen amca muhtemelen ev sahibiydi. Tanışma faslından sonra araca bindiler. Araba ile gitmeseler de olurdu aslında ama hem yorgundu hem de eşyaları vardı. On dakika sonra evin önünde durdular. Denize paralel uzanan sokakların birindeydi yeni yuvası.

Kilitbahir Kalesi'nin hemen yanı başında. Ufak ama bir o kadar sevimli bahçeye girince iğde ağacının hoş kokusunu duyumsadı. İğde, nar, ceviz ağacı vardı minik bahçede. Merakla evin içine girince ilk gördüğü, mutfaktaki soba oldu. Sobalı evde oturmamıştı ama sağlık olsundu, alışırdı elbet. Evi gezdiğinde doğru bir seçim yaptığına, çabalarının boşa gitmediğine sevindi. Komşuları da iyi insanlardı, öyle demişti ev sahibi. Komşu önemliydi, güven vermeliydi insana hele ki hiç tanımadığı bir şehirde. Yorgundu, vakit de bayağı ilerlemişti. Sabah okulu görme heyecanı ve bir miktar korkuyla gözlerini kapadı.

Okulu, Eceabat'ın merkezindeydi. Ev sahibinden ödünç aldığı bisikletle çıktı yola. Sahil boyunca ilerlediğinde karşısına çıkacaktı Çanakkale, tarih demekti; sadâkat demekti vatanına, milletine. Böyle bir yerde görev yapacağı için ne kadar şükretse azdı. Yol boyunca kartpostallık birçok manzaraya şahit oldu. Kismetse tek tek keşfedecekti bu güzellikleri. Cadde üzerinde iki katlı, renk renk sardunyalarla süslenmiş bir ev gördü. Asıl merak uyandıran evin önündeki su sebiliydi. Ama içinde su yerine limonata vardı. Karton bardaklar, para poşeti ve sebilin üzerinde "Ev Yapımı Limonata. bir bardak iç, iki lira at." yazısından başka kimsecikler yoktu ortada. Bir bardak içip poşete attı iki lirayı. Bakalım daha ne hoşluklarla karşılaşacaktı... İlçe olsa da kasabayı andırıyordu Eceabat. Hiç yabancılik çekmeyecekti. Okulunu çok sevmişti, bir an önce yeni eğitim yılı başlasın istedi. Çalışıp üretmeliydi.

Günler sonra Eceabat sokakları çocuk sesleriyle dolmuştu, her sokağın başından bir öğrenci çıkıyordu neredeyse. Çoktan okula gelmiş öğrencilerini bekliyordu bahçede. Müdür Bey'in konuşması, sınıfların yerlerinin belirtilmesinin ardından coşkuyla "İstiklal Marşı" okundu. Öğrenciler sınıflara çıkarken panoda bir yazı dikkatini çekti. Okula ismini veren Köprülü Hamdi Bey'e ait bir sözdü:" Kûva-yi Milliye yalnız ben değilim. Bütün millettir, o ölmeyecektir." Sözü burada paylaşılmasına bir anlam veremedi önce. İlk fırsatta sözü de sahibini de araştıracaktı. Bu düşünceler içindeyken ilk ders zili çalmıştı. Ciğerlerini kocaman nefesle doldurup sınıfına adımını attı. Artık tamamen emindi, olması gerektiği yerdeydi.

...

Eceabat'ın bol rüzgârlı günlerinden biriydi. Öyle ki okulun bahçesinde, karnesini almış tepeden bakıldığında rengârenk misketler misali parıldayan öğrenciler, uçmasın diye sıkı sıkı tutuyorlardı karnelerini. Müdür Bey her zamanki konuşmasını yaparken Aslı, önünde durduğu kapıdan ilk girdiği günü hatırladı. Heyecan, korku, merakla yoğrulmuş duygularla ilk dersine girmişti. Şimdi anlamını çok iyi bildiği panodaki yazıyı okumuştı. Ne de çabuk geçmişti zaman. O, öğrencilerini; öğrencileri de Aslı Öğretmen'i çok sevmişti. Karlı bir günün sabahında öğrencilerinden biri, "Öğretmenim, hava çok soğuk ama siz ne zaman gelseniz güneş gibi ısıtıyorsunuz sınıfı," demişti. Aslında aynı durum onun için de geçerliydi. Sevdiklerinden uzak bir ilçede öğretmenlik yapmak , belki de bu sebeple daha kolaydı. Yüzüne, atandığını öğrendiği andaki gülümseme tekrar geldi oturdu. İyi ki öğretmen olmuştu.

HAZAN ÇİÇEKLERİ

EZGİ ATEŞ TOPRAK

Yaz mıydı?
Belki de sonbahar...
Evet, güzde gelmiştiniz.
Elvân-ı hazânî gibiydik.
Sarıp solan yüreklerimiz vardı.
Gözlerimiz bakardı gökyüzüne
Bir el beklercesine.
Üşümüştü ellerimiz öğretmenim.
Hayır, belki de yüreklerimizdi üşüyen.
Yağan her yağmur tanesi,
Gönlümüzden kopan fırtınalarla
Hüznümüze katılan bir gölgeydi.
Kimsesiz çocuklar gibi
Suyun kaybettiği kum taneleriydik.
Ve bir gün
Yaralı gönlümüze merhem olan
Alışılmadık bir ses duyuldu kapıdan.
Yabancı; ama bir o kadar da sıcak...
Yağmur bulutları uzaklaştı koşarak.
Ürkek yüreklerimiz çarpıyordu heyecandan.
İşte ilkbaharın geldiği o an...
Hayatımızın melodisi değişmeye başlamış,
Çiçekler gibi yeşermişti tüm solgun notalar.
Birlikte kazandığımız bütün değerler
İçimizde sonsuz sevgiyle çağlar.
Yıllar silse de tozlu geçmişleri
Ben hâlâ anılarımda saklarım sizi
Ve her sınıfa girişimde hatırlarım
Bütün dinlediğimiz melodileri.
Şimdi ben de bir öğretmenim
Ellerini ısıtmak için tüm çiçeklerin.
Kalbimde sevginin sıcaklığıyla
Yolunuzdan gidiyorum öğretmenim.

KITI KITINA

Karnesini alıp hevesle eve geldi. İlk karnesi değildi ama okuyabildiği ilk karnesiydi. Bahçe kapısından eve girer girmez mavi önlüğü ile Mevlana gibi dönüp sevinç çığlıkları attı. Bu halini gören abisi ânı kayıt altına almak istedi. Annesinin çeyizinden kalan pembe çiçekleri kardeşinin eline verdi, kayısı ağacının altında poz vermesini istedi. Dayısının fotoğraf makinesi evdeydi, üstelik hiç kullanılmamış filmle doluydu.

Annesinin tarladan, babasının da inşaattan gelmesini bekledi. Bahçedeki demir kapının gıcirtısını duyar duymaz topukları beline kadar uzanan saçlarına değe değe koşarak babasının kucağına atladı. Nefes nefese kalsa da karnesini anlatmaya çalıştı.

“An an anne ba baaa baba bak hepsi be be beş, pekiyi.”

Anne ve babası da yavrularının heyecanına ortak oldu. Çok sevindiler. Babası kızını omzuna alarak bahçeyi gezdirdi. Tavukları kümeslerine koyup köpekleri Bulut’un suyunu verdiler. Sonra beraberce eve yöneldiler. Kapıdan girer girmez güzel bir koku onları karşıladı. Akşam ziyafet vardı anlaşılan.

Sofra toplandıktan sonra babası kızının bir anda yüzünde beliren durgun ifadeyi görünce hoşuna gidecek bir yol buldu.

“Eee çay içmek lazım tavşan kanı,
Hele demlerse onu evin sultanı,
Bir de getirirse bardağı canımın canı,
Değmeyin keyfime gayrı.”

Ayşe böyle kafiyeli konuşmaları sevdiği için babası ara ara kendi yazdığı mânileri söylerdi. Fakat bugün kızı pek tepki vermedi.

“Hayrola güzel kızım, nedir bu dalgınlığın?” diye sordu.

“Babacığım, yeni dönem kitapları nasıl bulacağız. Herkes okulun son haftası üst sınıflardan kitaplarını ayarladı.”

Kızının tedirginliğine hak verip muhtarını aradı. Muhtarın oğlu, kızından bir yaş büyüktü.

“Selamün aleyküm muhtarım. Nasılsın, iyisindir inşallah? Bak hele seni niye rahatsız ettim. Ahmet’in kitaplar duruyorsa bize verebilir misiniz?”

“Aleyküm selam Halis çok şükür, sen nasılsın? Yok daha kimseye vermedik, olur tabii yatsıya gelirken getireyim.”

Gözleri mutlulukla dolan Ayşe, kitapların bu kadar erken geleceğini tahmin bile edemezdi. Yatsı namazından sonra babası bir poşetle gelince hemen incelemeye başladı. Hayat Bilgisi kitabından başladı. Kapağı biraz yıpranmış, içindeki etkinlikler yapılmış, bazı sayfaların kenarları ise kıvrılmıştı. İpli silgisini kalemiğinden çıkarıp sayfaları temizledi. Bir taraftan da kenarlarını düzeltiyordu. Televizyon karşısında uyuklayan abisine:

“Abi, haydi bunu kaplayalım, “diye dürtüp uyandırdı.

“Okul daha yeni kapandı, açılmasına yakın kaplarınız acelen ne Ayşe?”

“Ama abiiii! “

Abisi, okul sonrası inekleri gütmüştü. Akşam ezanına yakın inekleri köy meydanındaki kuyuya sulamaya getirmişti. Gözü, yaşlılarının oynadığı maça takılmış, iki tur top oynamıştı. Üç yıldır takdir belgesi aldığı hâlde kardeşi kadar karne sevinci yaşamamış, her gün yaptığı gibi soluğu ahırda almıştı. Bu yorgunluğun üzerine kitap kaplamak şurada dursun, kitap göreceği hâli bile yoktu. Yine de kıyamadım kardeşine:

“Neyse, getir bakalım. “

Ayşe ok gibi yerinden fırlayıp mutfaktaki örme poşetliği getirdi. Pembe poşeti çıkarıp kitabı ölçtü. Boyu küçük geldiği için başka bir poşet aramaya koyuldu. Kırmızı poşeti beğendi, kıtı kıtına denk geldi. Abisi:

“Bu biraz zor olur, şu beyazı deneyelim mi?” dedi.

Ayşe'nin yüzü düşünce abisi:

“Tamam belki denk gelir. Kes bakalım bantları, “deyiverdi.

Önce poşeti kitaba göre kesti. Kitabın iki kapağını araladı, orta kısmı küçük pofuduk elleri ile kavradı. Ucu ucuna denk gelse de abisi bantlarla tutturmaya çalıştı. En son kapakları kapatıp makasla son dokunuşları yaptı. Hem kırışan sayfalar düzelsin hem de kap otursun diye yün minderinin altına koydu.

Artık Ayşe, gönül rahatlığıyla uyuyabilirdi. Kırmızı kaplı kitabın sevinci ona nereden baksan bir yaz yeterdi.

EĞİTİM NEDİR NE DEĞİLDİR?

DEMET YILDIZ

Rabbimizin, ruhumuzu yaratmasıyla başlar eğitimimiz. Hakiki âdem olma yolunda Kâlûbelâ'da verdiğimiz sözü tutmayı iyi bir kul olmayı yeğleyen ruhlarımız için dünya bir okul olur bize. Bilmenin öğrenmenin tadını alırız. Öğrendikçe, bizi eğiten çeşit çeşit sınavlardan geçersiz.

İnsan, bilinçli olarak içsel motivasyonla mücadele eder hayat yolculuğunda. Kendini olgunlaştırır. Hayatımıza giren insanların bize kazandırdığı iyi nitelikler ya da bizden çok şey eksiltmiş gibi görünen ama hakikatte kemale ermemizde katkısı büyük olumsuzluklar, eğitimimizin birer parçasıdır. Yaşadıklarımızdan aldığımız dersler, insan-ı kâmil olma yolunda duvarımıza bir tuğla daha ekleyebiliyorsa işte olumsuz gibi görünen durumun aslında bizi eğiten bir nimet olduğunu görmüş oluruz. Bu bakış açısıyla son nefese kadar bizi geliştiren çok yönlü ve uzun bir süreçtir eğitim. Felsefe, sosyoloji, psikoloji, ahlak, tasavvuf gibi merkezine insanı koyan her ilim dalı; eğitimi de farklı bakış açılarıyla ama insan olgusundan ayırmadan ele alır.

Birçok aydının farklı tanımlamaları söz konusudur. Birkaç örnek vererek yolculuğumuza devam edelim:

Eğitim, insana en iyi olgunluğu vermektir. (EFLATUN)

Eğitim, insanın tabiatında bulunan gizli bütün kabiliyetlerin geliştirilmesidir. (KANT)

Eğitim, çocukları yetiştirmek ve insan yapmak sanatıdır. (J. J. ROUSSEAU)

Eğitim, sosyal olmayan nesli sosyalleştirmektir. (E. DÜRKLEİM)

Eğitim, tam bir yaşayışa hazırlıktır. (SPENCER)

Eğitim, insanın lehindeki ve aleyhindeki şeyleri bilmesidir. (İMAM-I A'ZAM)

Tanımlamalara genel olarak bakıldığında; eğitim hep bir kendini yetiştirme, olgunlaştırma, terbiye etme, hakiki insan olup aklını kullanarak idrak seviyesini artırma, yaşam serüvenini sağlıklı tamamlama, ruhî yetiştirmeyi sağlayıp âdem olma hâlidir. Öyle bir süreç ki eğitim; "Bazı şeyler zamanında," derler ya, özellikle küçük yaşlarda eğitilen bir özelliğimizi ileri yaşlarda eğitmeye çalışmak işimizi kat kat zorlaştırır. Meşhur bir atasözümüzde "Ağaç yaşken eğilir," denilir. Evet bir çocuğu küçük yaşta eğitmekle ergenlik sürecinde eğitmeye çalışmak arasında sabır ve çaba gerektiren bir fark söz konusudur maalesef. Ancak genç, kendi durumunun idrakine vararak değişmeyi isterse mesafe kat edilebilir. Buradan doğruluğunu tasdik edeceğimiz "Eğitim ailede hatta anne karnında başlar," ifadesi gelmekte aklımıza.

Bir eğitimci olarak özellikle okullarda gördüğüm kadarıyla ailenin etkisinin büyük payı var bireyin gelişiminde. Ha bazen çevre baskın çıkabilir kabul ama bir çocuğun tohumunu anne ve baba sağlıklı bir şekilde ekmişse o çocuk düşse de kalkmasını mutlaka bilecektir. Yanlış da yapsa doğruyu bulacaktır.

Evlilik bile bir eğitim gerektirir öyle değil mi? Önce sağlıklı birey olup daha sonra sağlıklı eş olarak iyi, temiz bir nesil için gayret etme yolculuğu da iyi bir eğitimle ortaya çıkar. Kurulan yuvayı huzurlu kılmak için hayat arkadaşıyla el ele verip gelişmeye açık olmaları inanıyorum ki boşanmaları bir hayli azaltacaktır.

Yine başka bir açıdan ele alırsak; bir öğrencinin kendini yetiştirmeyle ülkesine ve kendisine nasıl faydalı olacağı inkâr edilemez. Sporculara baktığımızda yıllarca süren eğitimler sonucu, bazen başarısızlıklarla da karşılaşsalar pes etmeden, bırakmadan kendinden feragat ederek sabırla elde ettikleri başarıları; ciddi bir eğitimin neticesidir. Evet, eğitimin ham maddesi sabırdır. Sabırla nasıl koruk tatlı bir üzüm oluyorsa insan da azimle, zorluklar karşısındaki sabırla çabasıyla olgun insan vasfı kazanır. Kur'an'da geçen eşrefi mahlukat aslında kendini yetiştiren, idrak ederek hayatını bu minvalde yaşayan insan demektir. Sadece ye, iç, gez, haz odaklı ol demek eğitimle asla bağdaşmaz. Tasavvufta nefis eğitimi vardır öyle değil mi? Seni kâmil insan yapmak için, kalbini ve ruhunu çakıl taşlarından temizleyip hafifleten; yaratılışın amacını kavratan çeşitli terbiye aşamalarından geçirirler. İbadetlerimiz de keza müthiş bir eğitimidir. Bizi disipline eder, bize sorumluluk bilinci kazandırır, imtihanlar karşısında güçlü olmamız için örnekler sunar; imanın lezzetine varmamızı, dünyadaki ağır imtihanlardan bile lezzetle çıkmayı amaçlar.

Yani eğitim hayatın kendisidir, bir meleke kazanmadır; ruhunu, içini ve dışını terbiye ederek olaylar karşısında doğru tepkiler verip sağlıklı bir insan olma halidir ki böylece sağlıklı zihinle faydalı olup bedenini ve ruhunu hayır için kullanmış olabilsin.

Peki eğitim ne değildir diye bakacak olursak; öğrendiklerini şer amaçlı kullanmak değildir. Mesela sosyal medya ile ilgili kendini eğitip insanların özel hayatlarını deşifre ederek sağlıksız içerikler üretilen genç, temiz zihinleri zehirlemek asla eğitim değildir. Kalbini sıkan sana huzursuzluk veren, öğrendiğinde hayatında hiçbir faydası olmayan şeyler eğitim değildir. Eğitim adı altında seni olduğundan daha kötü biri yapıyorsa bunun adı zehirlenmektir. Çünkü eğitim yukarıda da zikredildiği gibi insanın lehindeki ve aleyhindeki şeyleri bilip olgunlaşarak sosyalleşmesi faydalı olmaya çalışması ve bu sürecin ölene kadar devam etmesidir.

Velhasıl eğitim bir ruh işidir, ömür serüveninde anlamlı hayat yaşamak ve yaşatmak için önce kendine sonra başkalarına şifa olmak için düşse de ayağa kalkarak her daim ümit ve aşkla yeni, faydalı şeyler öğrenip öğretmek misafir olduğumuz bu dünyada baki kalacak hoş bir seda bırakmaktır. Eğitimle kalıp öğrendiklerimizle amel etme duasıyla...

KAYNAKÇA

ÇELİKKAYA, Hasan, Eğitimin Anlamları ve Farklı Açılardan Görünüşü, M.Ü. Atatürk Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi, sayfa 73-85, sayı: 3, İstanbul, 1991.

KARĞAŞA

MEHMET REŞAT ASLAN

*Beyaz mürekkebin üzerine yazıldı hicivlerim
Siyah silgiyi ısırın Angolalı çocuk
Öğütüyor yumuşak dudaklarıyla kelimeleri
Biraz ışık biraz karanlık ikisinin tam ortası
Cılız parmaklar ile çizilmiş ışık kadar karanlık
Sınırları cetvelle çizmiş aydına
Der ki yaşlı Afrikalı
Bir çizgi Afrika'yı bölmez
Sınırları seksek zanneden Angolalı*

ÇOCUK OLMAK İÇİN MÜKEMMEL BİR GÜN

EZGİ ATEŞ TOPRAK

Mis gibi kokusunu burnuna çekerken, orta şekerli ve çikolatalı Türk kahvesinin sıcak fincanını avuçlarının arasına aldı. Sıra sıra dizdiği kaktüs manzaralı cam balkonundan dışarıyı seyretmek üzere, masanın etrafındaki renkli sandalyelerden birini çekip oturdu. Kahvesinden bir yudum çekti. Gözlerini kapadı. Kahvenin tadını sonuna kadar çıkarmak istercesine yudumunu ağzında bir müddet tuttu. O sıradakendi küçük fincanını alarak gelen mini mini ayak seslerini işitince yüreğinin buruk bir huzurla kaplandığını hissetti. Başını çevirip iki minik gözün heyecanıla karşılaşınca gözleri dolu dolu oldu. "Anne bak! Kuşlar dans ediyor. Sanki bizimle kahve içmek istiyor onlar da."

O minik eller küçük kahve fincanını masanın üzerine koyup sandalyeye tırmanmaya çalışırken on beş yirmi dakika önce okudukları bir kitapta geçen sözü düşündü, "Bugün çocuk olmak için mükemmel bir gün." *

O, bir yetişkindi, eştı, anneydi, öğretmendi. Ama aynı zamanda bir çocuktı da. İçinde, nefesinin son anına kadar hiç büyümeyecek bir çocuk yaşıyordu, zaman zaman onun varlığını dahi unutsa da. Sahi o içindeki çocuğu ne zaman duyamaz olmuştu?

Güneş üzerlerine gülümserken ve güvercinler ara ara pencereye konup bırakılan yemden alıp kaçarken lüle lüle saçların narinliğini izledi bir süre. İnce parmaklar küçücük kahve fincanını kibarca kaldırıp indirirken "Ne zaman bu kadar büyüdü de benimle kahve yudumlar hâle geldi bu çocuk?" diye geçirdi içinden. En son ne zaman kendi annesiyle kahve içtiğini anımsayamadı. Acaba ona hiç masal anlatmış mıydı annesi? Ya da o annesine uydurabilmiş miydi hayallerindeki masalları? Yavrusuna kulak kabarttığında heyecanla bir masal anlatmaya başladığını fark etti: "Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde..." Dinlese, yüreği sızlıyordu annesiyle paylaşamadığı masallara, dinlemese çocuğuna haksızlık yapacaktı acımasızca. Nihayet içinde çırpınan çocuğu duyabildi kalbini açınca. "Sevebilirsin!" diyordu içindeki çocuk, "Güzel sevmeyi öğrenebilirsin. Sadece dilde değil yürekte de yeşertebilirsin sevgi güllerini ve o gülleri bolca paylaşabilirsin canından can olan parçanla. Bunu yapabilirsin, yapmalısın da! Kendin için, çocuğun için ve de çocukluğun için..." Damla çikolatalı, kakaolu iki dilim kek getirdi masala eşlik etsinler diye. Yavrusu devam ediyordu, "Develer tellal iken pireler berber iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları küçük bir makas isyan etti ve mutfaktan kaçıverdi aniden. Zıplaya zıplaya çıktı kapıdan ve ormana gitti.

Ormanda biraz cesaret ve biraz da korkuyla ilerlerken bir de ne görsün? Kocaman bir kartal ona dik dik bakmıyor mu?! Kartal makastan atik davranarak havalandığı gibi kaptı ürkek makası. Uçtu, uçtu, uçtu...”

Nazenin dudaklar masalı anlatırken önündeki keke bakarak daldı yıllar öncesinin sularına. Sanki o masaldaki makas uçtu, uçtu, uçtu ve düşüverdi kendi çocukluğunda yaşadığı evin kapısına. Kendini gördü, küçücük bir kızdı ve oynuyordu elindeki renkli bir topla. Yere düşen makası fark eden küçüklüğü aldı onu ve göbeğine bağlı ipi toplaya toplaya koşturdu annesinin yanına. Annesinin göbeğiyle birleşen o ipi kesiverdi usulca. Birkaç dakika sonra birbirinden ayrılan ipler yere değer değmez milyonlarca kelebek uçuşturdu huzurla havaya. İçine daldığı bu düşünce yanaklarını gevşetti. Hissettiği rahatlamadan sonra kahvesindeki son yudumu keyifle içti ve kekin kalan kırıntılarını topladı yavaşça. O sırada çocuğu da masalı çöktürmüştü. Masaldaki makasa ne olduğunu duyamamıştı ama çok da üstünde durmadı. Ne de olsa onun hayalindeki makas, yıllardır yapılması gerekeni sonunda yapmıştı.

Çocuğuna döndü. Gözleri sevgiyle buluşunca rengarenk bir gülümseme yayıldı ikisinin de dudaklarına. Bir bulut kadar hafiflemişti sanki. “Bugün çocuk olmak için harika bir gün değil mi?” dedi ve uzattı sağ elini minicik parmaklara. Balkon kapısının hayal dünyasına açılan gizemli bir geçit olduğunu sadece ikisi biliyordu. Göz kırptılar birbirlerine. Geçide adımlarını attıkları anda, bu sır da onlarla birlikte kayboldu sonsuzlukta.T

*Tuğba Coşkuner Liya ve Tüylü Arkadaşları

COĞRAFYA MASALIMIZIN GÖNÜLLÜ ANLATICISI KUDDUSİ DEMİR İLE SÖYLEŞİ

“Siz ekinlerin kar altında kalmasının mahcubiyetini hiç hissettiniz mi? Ben hissettim, belki dedemin kuşağı olmasa yarı büküm sürdürecektim bu hayatı. O yıl kar altında sadece ekinler kalmadı: Babamın sarı büküm benizle zar zor aldığı nefesi de ablalarımın genç kızlık kanaviçeleri de annemin un yoksunluğunda pişiremediği keteler de yeni çıkan ve benim hiç giyemediğim mavi önlükler de o yıl karlar altında kaldı.”

“Oğul demenin bu topraklarda umut demeye eşdeğer olmasından bahsederdi.”

Umut... Ne çok kelimeyle eşdeğer aslında. Bahar, çocuk, anne, çiçek, güneş, sevgi... Bir de gözümüzü uzaklara dikip aradıklarımızın yanı başımızda, burada topraklarımızda olduğunu bize hatırlatan, hepimizin bildiği tanıdığı ancak anlatılmamış olanı anlatmaya, belki ihmal edilmiş olanları görünür kılmaya, bize topraklarımızın masalını anlatmaya koyulan bir kalemin yazdığı her kelime de bir umuttur aslında. İşte Kuddusi DEMİR, bize insanımızın irfanını hatırlatarak coğrafyamızın masalını kendi gözünden anlattıkça, ektiği kelimeleriyle edebiyat dünyamızda umudumuzu yeşertiyor.

Kuddusi DEMİR, 1983 Erzurum'da doğdu. Tarih öğretmeni olan yazarı ilk olarak Şiar, daha sonra Post Öykü, Edebiyat Ortamı, Olağan Hikâye dergilerinde yayınlanan öyküleriyle tanıyoruz.2021 yılında Pruva Yayınları'ndan çıkan ilk kitabı Kibrit içerisinde on dokuz öykü yer alıyor. Hâlen çeşitli dergilerde öykü, eleştiri ve söyleşileri yayınlanan kıymetli yazar Kuddusi DEMİR ile öykü üzerine gerçekleştirdiğimiz sohbetimizi okumak için buyurun.

Bir söyleşinizde yazmayı; tipide yürümeye çalışırken yüzünüzü ve elinizin birini soğuktan koruyan tek eldivene benzetmişsiniz. Bu tek eldiveni bir gün kaybederseniz eğer, yürüdüğünüz yol ve yolculuğunuz nasıl devam ederdiniz? Bu yolculuğunuz nasıl, ne zaman başladı?

O “tek eldiven” hayatın eksik tarafıdır, hamlıdır, yükün hep bir tarafa binmesidir, soğukun bir eli felç etmesidir, herkesin kendi sorumluluğunu bir başkasına yükleme çabasıdır. “Yazgı”dan kaçarken “kader”e tutulmaktır... Fakat yine de o tek eldiven var sonuçta. Allah’ın lütfudur. Umududur insanın. Şükür sebebidir. Tipide ayakta kalmanı sağlar. İnsanın nasibi yaşarken kesilmezmiş. Bulduğunu kaybeder insan. Dünyadır. Tutunmak için başka bir sebep bulur. Bulmadığı da hayırdır. O eldiven bazen arayıp bulamadıklarımızdır.

Yolculuk ne zaman başladı emin değilim. Âdem ve Havva kıssası da öyledir. Evden ayrılmakla başlar yolculuk. Eve dönüş her vakit çetin oluyor. Dönemiyorsun çoğunlukla. Yahut döndüğünde, bıraktığın ev olmuyor hiçbir zaman. Sen o evden ayrıldığın insan olmuyorsun. Bir kez yola çıkarsa eve dönmek istemiyor insan. Ev, başka yerler oluyor artık. Ya da evi içinde taşıyorsun. Ya da bir çadır yetiyor sana. Ya da bir battaniye ile uyuyorsun parklarda. Nihayetinde hikâyenin nerede başladığını unutuyor insan.

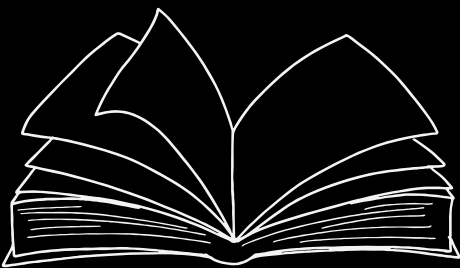
İnsanoğlunun başkasının hikâyesini öğrenmeye merakı ve kendi hikâyesini anlatma ihtiyacı konusunda neler söylersiniz?

Kendi yaşadığımız hikâyeleri başkalarının hikâyesi gibi, başkalarının yaşadığı hikâyeleri de kendimiz yaşamış gibi yazabilme hünerine dayanır yazarlık. Orhan Pamuk, tam olarak hatırlayamasam dahi buna benzer cümleler kurmuştu. Üzerine ne söyleyebilirim ki? Anlattığı kendisidir yazarın. Biz başka karakterlerin hikâyesini okuruz.

Öykülerinizi kurgularken nasıl bir yol izliyorsunuz?

Tek bir vurgulu cümlenin peşinde koşarak mı başlıyor her şey yoksa bambaşka şekilde mi?

İlk öykümü neden yazdığımı açıklayamıyorum. Ama hayatımın her dönemini okuyarak geçirdim. İflah olmaz bir okurum ben. Ne zaman başladığımı da bilmiyorum. Bir gün, bir öykü ve bir şiir yazıp Şiar dergisine gönderdim. Derginin genel yayın yönetmeni Serap Kadioğlu’ndan bir mail aldım. Öyküye yeteneğin var, öyküde ısrar et, diye. Öyle başladı hikâye. Bugüne kadar geldi. Okumaya devam ediyorum. Hikâye ansızın geliyor. Kendi kaderini çiziyor. Bakmışım son bulmuş. Yazdıklarım öykü oluyor. Yazmanın başka bir yolunu bilmiyorum. Yaşamın da başka yolunu bilmediğim gibi.

Belki şehirler arası bir yolculukta otobüsün camından görüp geçtiğimiz Kalaycı Leyla, hasatını kaldıran çiftçiler, köyünden uzağa hodak giden delikanlı, demirciler, oduncular, tandırda ekmek pişiren kadınlar, abdal kızı Zühre, bozlak söyleyen Muharrem... Öykülerinizde gizemli ve ulaşılmaz olanı değil, aşına olduğumuz ancak hikâyesi anlatılmamış olanları anlatıyorsunuz. Anadolu insanının hikâyesinin karanlıkta kaldığını mı düşünüyorsunuz?

Karanlık değil de aşikâr olanın peşindeyim. Bu anlattığım karakterler hayatın içinde var. En azından benim gözüm hep onlara kayıyor. Nereye baktığınız önemli değil, nereden baktığınız da. Nerede yaşıyorsanız oradan yazıyorsunuz. Bütün bu bahsettikleriniz benim hayatım. Bir milletin binlerce yıllık hayatı. Nasıl karanlıkta kalabilir ki? Ben anlatmazsam illa birileri anlatacak. Birileri hâlâ bu hayatı yaşıyor. Evet, şehirlere taşındık. Bir artı, iki artı, üç artı bir evlerde yaşıyoruz. Ne var ki yine göçebeyiz sonuçta. İzlerimiz var. Yere bağdaş kurarak oturuyoruz, hafta sonları dağlara çıkıyoruz, tatillerde memleketimize dönüyoruz. Hayatımızda bir çeşit yersiz yurtsuzluk var. Fabrikalardan insanlar yoruldu. Kısa aralarda kaçışımız kendimize, aradığımız kendimiz. Nasıl yazmayalım?

Siz de Şiar, Hece, Olağan Hikâye gibi dergilerde yazan bir kalem olarak, edebiyat dergilerinde yer almak konusunda düşünceleriniz nelerdir? Dergilerde yazan arkadaşlara tavsiyeniz ne olurdu?

Yazarın “doğal ortamı” var mıdır, varsa neresidir? Öyle ya doğal ortamda sorulmayan sorular hakikati önceleyebilir mi?

Buradan başlayalım. Bu soruyu son günlerde çok soruyorum kendime. Edebiyat dergileri yazar için “doğal ortam”ı oluşturabilir mi?

Edebî metinlerin, dergi çevrelerinin, yayınevi çatılarının ve hatta eleştirmen yönlendirmelerinin yazmak için “doğal ortam” oluşturmadığı konusunda sanırım birçoğumuz hemfikiriz. Edebî dünyanın doğallığı elbette yazara göre değişir. Yazar kendi “doğal ortamı”nı bulacaktır. Kendi değil ama hikâye bu doğal ortama mecburdur. Çünkü yazardan çok hikâyenin o sahiciliğe ihtiyacı vardır.

“Doğal ortam” kavramı aklımıza vahşi bir yaratığı getirir. Yazardan bahsederken vahşi bir varlıktan bahsediyorum. Yazarın da bir “doğal ortamı” vardır. Bu ülkede edebî mecra “doğal ortamı”nı çoktan yitirdi. Dijitalleşmeyle beraber okur da yazar da daha mekanik bir şeye bulaştı. Dergiler de buradan nasibine düşeni elbette aldı. Bir ara yapay çiçek vardı evlerimizde. Şimdi onun gerçekliğini dahi özlüyoruz. Aldanmamak lazım. Yazan arkadaşlara tavsiyemdir. “Doğal ortam”ını kendin bulacaksın. Yahut terk edeceksin kafesi.

Dergimizin geçen ayki dosya konusu bozkırdı ve konuyla ilgili güzel yazılar vardı. Sizin için de kıymetli olduğunu bildiğimiz bozkır, bozkırın insanları hakkında neler söylemek istersiniz?

Anadolu'nun denizidir bozkır. Upuzun boşluk. Engin, dolmaz, avaz, bozlak, yol, göç, konamamak, toz bulutu, esrar...

Dergimizin Eylül ayı dosya konusu "Eğitim" olması vesilesiyle soralım, öğretmen ve hatta idareci olmanız kaleminizi nasıl etkiliyor? Sıradan insanların sıra dışı öykülerini yazan bir yazarın kendi gözlüğünden, her gün okulda öğrenci ve öğretmenler arasında neler gözlemlediğini merak ediyorum. Ayrıca edebiyat insanı eğitmeli mi, toplumu eğitime amacı mı gütmeli mi?

İnsan insanı eğitemez, başta ifade edeyim. Ancak yol arkadaşlığı yapar. Yoldur insanı eğiten. Öğretmen olarak öğrenciye yakın olmayı seviyorum. Hayata dair o tohumun yetiştiği yerdesin. Toprağa yakın olmak gibi bir şey. Bir anlamda hayatın şahidisin. İnsan başka ne ister ki? Şahitlik edip gideceğiz. Doğru olanından nasip eylesin.

İdareci faslına fazla girmeyelim. Gerçeklikle karşılaşmak insana dair umudumu törpülüyor.

Söyleşilerimizde âdetimiz olduğu üzere sizin gibi kıymetli bir yazara da sormak isteriz; Hayattaki küpeşteniz nedir?

Hikâyelere inanıyorum ben. Bir de o hikâyeyi anlatırken de yaşarken de yalnız olmadığımı.

SÖYLEŞİ: SERPİL ÖZLEM UÇAR